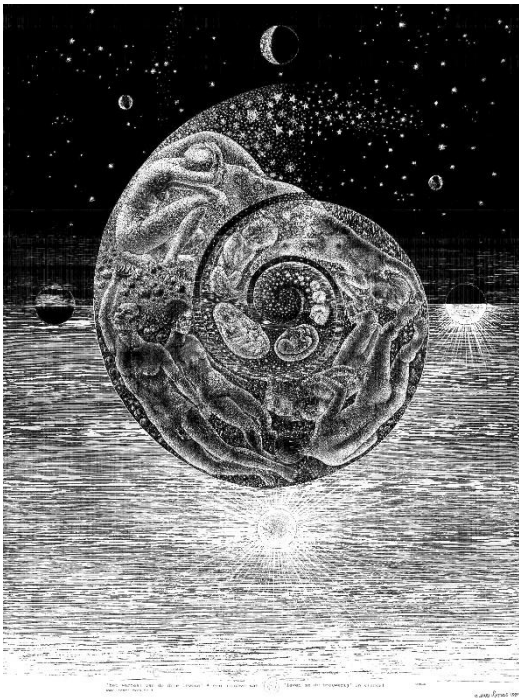

Cyclus 'Dood en Leven' - (1) Herinneringen

Lezing: Het verhaal van de drie levens

We staan er meestal niet bij stil, maar we zijn eigenlijk allemaal al eens doodgegaan... De geboorte die wij vieren als onze verjaardag is eigenlijk onze tweede geboorte.

De eerste keer werden we geboren toen onze ouders elkaar teder en liefdevol 'ontmoetten'. In de schoot van onze moeder beleefden we onze eerste babytijd, piepklein als we waren, nog ongeweten. Onze eerste kleutertijd waarin we aan onze ouders onze komst aankondigden, stilletjesweg een klein garnaaltje werden. Onze eerste kindertijd met de groei van minihandjes en -voetjes. We schopten en klopten om ook aan de buitenwereld te laten zien en voelen dat we op komst waren. Onze eerste volwassenheid met het bijna volgroeid mensje zijn in miniformaat. En onze eerste ouderdom, toen we echt uitgroeid waren en de schoot van onze moeder te klein voor ons werd. Hier was geen plaats meer voor ons, het werd tijd om door te gaan. Een doorgaan door die donkere gang waar eens vader moeder dichtbij kwam. Dit doorgaan was onze tweede geboorte. Wat werden we blij verwelkomd in de buitenwereld! Zo'n schoon kindje! Helemaal zijn vader... Helemaal haar moeder... Maar als we binnenin hadden kunnen zien wat een verdriet we achterlieten... Waarom moest hij doodgaan, waarom kon zij niet bij ons blijven, we willen helemaal geen afscheid nemen!

Als we nu eens zouden kunnen geloven dat het sterven van Liva, van Jos, van... nu ook eerder een doorgaan dan een doodgaan is? Een gebeuren waarvan wij de trieste binnenkant beleven, maar waar ook een blijde buitenkant aan is? Een derde geboorte in een nieuw leven waar geen pijn, ongemak, verdriet, angst en onzekerheid is? Waar Liva, Jos,... blij verwelkomd worden en waar we elkaar ooit, wie weet waar en wanneer, mogen terugzien?

Hoe dat leven eruitziet? Zoals de herinneringen aan dit leven...

Vrij verhaald naar Luc Versteylen, *Het verhaal van de drie levens*.

Overweging

Uitwisseling (per 2) van dierbare/mooie herinneringen aan een overleden geliefde. Weergave daarvan in een kernwoord, geschreven op een post-it, geplakt in de hemelse tuin...

Mieke Feijtraj
De Lier, 31 oktober 2021